

„Flash Gordon“ v kinu Šiška

Pa začnimo — po tradiciji — z OTROŠKIM KINOM MOJCA, za katerega ni nikoli odveč napisati par zanimivih in v širšo družbeno razpravo odpirajočih se dejstev: da je namreč to EDINA KINEMATOGRAFSKA DVORANA V JUGOSLAVIJI, namenjena izključno otrokom, da je torej nekakšen »kino-otroški vrtec«, ki — seveda ob vseh ostalih umetniško-vzgojnih možnostih — ponuja filmsko zabavo ne le šišenskim, ampak malčkom vse Ljubljane. Večkrat pa smo že povedali, poudarili ali zapisali: filmski spored za to izjemno zanimivo pa v prihodnost naravnano dvorano je v hudi, zares hudi krizi. Otroških filmov namreč ni več! Mislimo: novih filmov, ki jih po vsem svetu izdelajo letno okrog 10% vse svetovne letne proizvodnje, kar pomeni od ca. 2.000 filmov morda kaj manj kot 200 otroških filmov. Jugoslavija odnosi na naši ljubi distributerji, ki naj bi skrbeli za uvoz filmov, pa so v zadnjih dveh letih kupili reci in piši 2 (z besedo: dva!) otroška filma! Račun je torej na dlani: če vsi, kar nas je zaskrbljenih za otrokov razvoj, rečemo — ne, MOJCE PA NE BOMO ZAPRLI, potem bodo naši otroci pač še nekaj časa gledali »stare« risanke, že ne vem kolikokrat občudovani Sneguljčico in Pepelko, pa prvega, drugega in tretjega Kekca s Tinkaro in drugimi junaki. Morda bomo ta spored že decembra obogatili z novo risano figurico iz pravljice sveta sovjetskega filma, toda o tem, ko bo zadeva bolj jasna. Toliko namesto tolažbe, vendar pa za informacijo. Kajti informacija je pol zdravja!

Kino ŠIŠKA pa bo bojevitim ljubiteljem (dobrega) karate-filma ponudila že v začetku tega meseca ameriški film z naslovom ZOB ZA ZOB, ki ga je po scenariju Steve Carverja režiral sam, glavno vlogo pa zaupal svetovno znanemu karatistu CHUCKU NORRISU, ki ga je naše gledalstvo spoznalo že v mnogih filmih te zvrsti. Film meseca novembra pa smemo imenovati novo tehnično »iznajdbo« filmskega žanra: znanstveno-fantastični strip-film, in sicer angleški FLASH GORDON, ki se ga starejši spominjate iz slovitih stripov. No, Flash Gordon je junak rugbyja in ko se vrača z letalom domov, ga zračni vihar odnese v vesolje. Tam pa se zgodi marsikaj, kar boste videli na platnu.

OBVESTILO

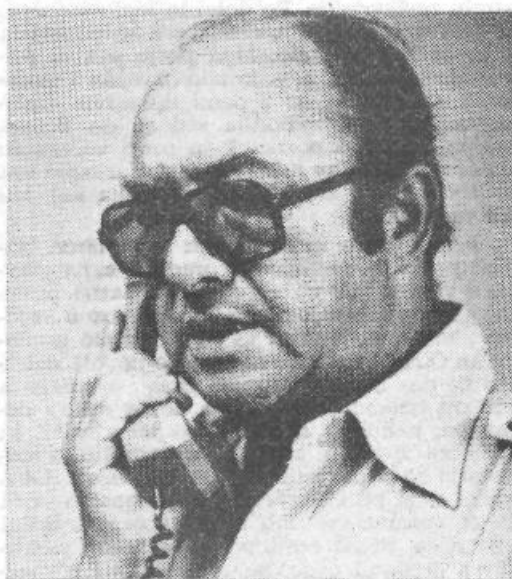
Obveščamo vse udeležence, da je bila po sklepu Komisije za izvedbo komasacijskega postopka na območju k. o. Sp. Pirniče in dela k. o. Zg. Pirniče na sedežu Krajevne skupnosti Pirniče razgrnjena idejna zasnova ureditve komasacijskega območja za dobo 30 dni (od 1. 11. do 30. 11. 1982).

Pozivamo vse komasacijske udeležence in druge, ki imajo na tem območju kakšen na zakon oprt pravni interes, da dajo pismene pripombe in predloge glede idejne zasnove ureditve komasacijskega območja najpozneje do 30. 11. 1982 na KS Pirniče.

Portret Slavka Podlipca

Spopad z malimi bogovi

Samo zato, ker ni hotel snesti prej dane besede, je privolil v pogovor. »Ne vem, kaj bi lahko bilo v mojem življenju takega, kar bi bilo vredno javne pozornosti?« se je skušal izgovarjati z nekakšno skromnostjo, ki ji ni šlo popolnoma verjeti, kljub resnemu obrazu. Medtem ko me njegov pogled prek njegovega roba očal za trenutek prikuje v dvom, se mu v koticke okrog ust prikrade hudomušen nasmeh; znamenje, da sam ne misli tako. S svojo hudomušnostjo marsikoga prvi hip zbega, je pa ta nota del njegovega značaja in se mu simpatično poda. Brez nje bi ne bil tisti Slavko Podlipce, ki ga pozna pol Ljubljane ali »Lipe«, kot se ga spominjajo njegovi tovariši in soborci iz vojnih dni. Najbrž so mu jo vile rojenice položile v zibel že ob rojstvu.

• Na svet je privekal v Žužemberku na Dolenjskem ravno pred šestdesetimi leti. Še pobič, kratkohladičnik sedmih let, se je poslovil od rojstnega kraja, potem ko se je oče 1929. leta zaposlil pri Hranilnici dravske banovine v Ljubljani in se je sem preselila vsa družina. Čeprav je ljubljansko kmalu izpodrinila pojočo dolenjščino in ga prelevila v pravo ljubljansko srajco, se je v mislih vedno rad vračal v slikoviti svet polj, travnikov, gozdov, v katerem je preživel prva leta iger in brezskrbnega otroštva.

• Na mestnih ulicah je lahko zaiti na kriva pota. Slavku se to ni moglo zgoditi. Varovala ga je stroga vzgoja, zlasti očetova, ki je bila, kakor sam pravi, v nekaterih stvareh kar pretrda.

• »Kakor hitro sva z bratom Zvonetom dovolj odrasla, naju je vpisal v sokolsko telovadno društvo in naju tako usmeril v športne aktivnosti. Postal sem navdušen telovadelec in izvrsten plavalec. Na sokolskih zletih sem nekajkrat posegel po najboljših ali prvih mestih.«

• Pregovor, da je v zdravem telesu zdrav duh, ni izmišljen. Slavko je že kot dijak I. državne gimnazije in pozneje kot študent prvega letnika trgovske akademije v Ljubljani našel svoje mesto v naprednem krilu sokolske mladine.

• Zaradi antiklerofašističnih nazorov in aktivnosti med sokolsko mladino ga izključijo iz Trgovske akademije, zaprta so mu vrata drugih ljubljanskih šol. Poda se v Maribor in se vpiše na tamkajšnjo akademijo. Toda to so že bili časi, ko so se nad našo deželo začeli zgrinjati temni oblaki. Mariborski nemškutarji dvigajo glave. Slavko je tudi v Mariboru v vrstah zavedne in napredne mladine. Ob sramotnem podpisu trojnega pakta ga študentje akademije imenujejo za

svojega predstavnika v odbor za organizacijo demonstracij v Mariboru.

• »Sedemindvajsetega marca 1941 smo organizirali ulične demonstracije in v splošnem ogorčenju smo se napotili še na stadion športnega kluba Rapid, ki je bilo leglo mariborskega kulturbunda ter demolirali športne objekte in naprave. Med vračanjem v mesto nas je na dravskem mostu pričakala policija, nas surovo napadla in ob pretepu razgnala. S tem nastopom se je protiljudski režim še enkrat razgalil in pokazal svoj pravi obraz. Postalo je jasno, da gre za gnusno izdajo.«

• V vrtincu vojne zmede se Slavko vrne v Ljubljano. Kapitulacijo in okupacijo doživlja ne samo kot nacionalno sramoto in ponižanje, ampak tudi kot svojo. Zato se takoj julija 1941 vključi v osvobodilno gibanje. Osvobodilna fronta mu zaupa delo vojaškega referenta za rajon Rožna dolina. V teh nevsakdanjih razmerah mu profesor-ski zbor dovoli vrnitev na akademijo. Ob ilegalnem delu v šolskem letu 1943 študij konča.

• V tem času se drzne akcije njegove trojke, katere član postane spomladi 1942, takoj po sprejetju v SKOJ, vrstijo po ljubljanskih ulicah, druga za drugo. Vsaka nepredvidnost se plačuje z glavo. Včasih za las manjka, da ne pade v pest Italijanom. Avgusta 1943. leta odideta oba z bratom Zvonetom v partizane.

• Vsakršna sreča je opoteča, vojna pa sploh. Še isto jesen mu v Cankarjevi brigadi samo za hip obrne hrbet in že se mu sovražna krogla s tleskom zarije skozi sklep roke v ramenu. V partizanskih bolnišnicah in v bazi v Italiji se mu rana sicer zaceli, ostane pa invalid. Kakor hitro je malo okreval, je z roko v obvezi že opravljal naloge pomočnika političnega komisarja bolnišnice v Planini in nato Gravini v Italiji.

• Nesmisel je postavljati vprašanje, kdaj mu je bilo najhuje. Nikoli ni bilo lahko, pa vendar. Vsak preživeti dan vojne je naključje, ne pravilo. Za ujete, ranjene partizane je bilo teh naključij še manj. Tega so se zavedali tudi ranjeni borci v bolnišnici Jelendol na Rogu med sovražno ofenzivo jeseni 1943. leta.

• »Nemci so se približali naši bolnišnici na vsega dobrih trideset metrov, lahko smo razločno slišali njihov pogovor. V tesnobi in pričakovanju, da nas utegnejo vsak hip odkriti, nam je zastajal dih. Stisko smo občutili toliko bolj, ker smo bili brez vsakega orožja. Zdelo se nam je, da so trajali tisti trenutki celo večnost. Zame so bili to najtežji, kar sem jih doživel. Zaradi skrbno kamuflirane okolice se je vse dobro izteklo.«

• V njegovi pripovedi ni dramatičnega stopnjevanja glasu. Burni dogodki tistih dni se umirjeno iztekajo v spravljivo soglasje sedanosti. Pozabil bi jih, če bi bilo mogoče. S pogledom je obrnjen v naš čas. Zanimajo ga problemi današnje družbe. Že nekaj let se posveča zlasti invalidski problematiki kot tajnik društva invalidov Ljubljana-Šiška, predsednik koordinacijskega odbora za invalidska vprašanja pri SZDL občine Šiška in kot član podobnih teles mesta oziroma republike.

• Na tem področju je še vedno mnogo črk zakona neuresničenih. On pa se itak nikoli ni predajal nedejavnosti. Tako sva v pogovoru preskočila skoraj polovico njegovega življenja in z njim tisti del službovanja v armadi, ki mu je še posebej pri srcu. Komaj mesec dni po osvoboditvi Beograda prevzame tam novo dolžnost. Preden je 1956. leta upokojen kot šestdesetodstotni vojaški invalid, je menjal, z oznako kapetana, uniforme vseh treh rodov vojske. V vojaškem žargonu: »radi potrebe«. Bili so to lepi časi, pravi. Ne spominja pa se rad tistih let